

traadt og sagt, at det var aldeles correct, at man udtrykte en Slags Dadel over Maaden, hvorpaa Regnskabet er ført. Naar der er talt om, at det kun var en urigtig Posteringsmaade, saa vil jeg indrømme, at man meget godt kan see det fra den Side, men der er dog en stor Forskjel i den Henseende. Hvis denne Sum f. Ex. var i Regnskabet opført paa en anden Konto end i Finantsloven, saa var det ogsaa en urigtig Posteringsmaade, men her er jo den urigtige Posteringsmaade af en anden Bestaafenhed, thi den er en virkelig Urigtighed, jeg vil ikke bruge et strengere Udtryk. Det er blevet paaavist og indrømmet, at Udgiften ikke er foregaaet i det Aar, hvori den er opført, og jeg troer altsaa — og er i den Henseende enig med den høitærede Minister — at Udtrykket „saaer at passere“ er det correcte paa dette Sted.

M. P. Bruun: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at hos en almindelig Regnskabsfører udenfor Statsregnskabet kunde det være aldeles correct netop at føre det til Udgift i det Aar.

Ordføreren: Det er mig ikke klart, hvad den ærede sidste Taler sigtede til. At det er rigtigt at opføre Noget som Passivum, der hviler som en Gjæld paa Bedkommende, er anerkjendt, men paa hvilken Maade, efter hvilke Regler, eller hvorledes det skulde være rigtigt, at Kassen, som optages og sluttet ved Aarets Udgang, skulde fremvise paa Balancen en anden Sum end den, der virkelig findes i Kassen, forstaaer jeg ikke; naar en saadan Maade at gjøre Regnskab paa var fulgt af en Regnskabsbetjent, vilde man saamænd ikke lade sig nøie med at sige, at det kunde godt lade sig gjøre.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Ja, det er netop den Overdrivelse, som den ærede Ordfører gjør sig skyldig i, som jeg ikke kan billige, at han fremstiller det som noget saa Forførdeligt og Noget, som paa ingen Maade vilde kunne taales ligeoverfor en Regnskabsbetjent. Regnskabsføringen er complet i sin Orden og Regnskabsføreren har lydt sin Ordre. Paa Regnskabsfø-

ren kan der ikke være at udsætte, men kun paa Disponenten. Lad os for det Første være enige derom; lad os være enige om, at Regnskabsføreren har ført sit Regnskab overeensstemmende med de givne Ordre, og saa er det et godt Regnskab. Nu komme vi til Dispositionen, og der har jeg indrømmet og skal indrømme, at den ikke er strengt correct, og det indrømmer jeg med saa meget mere Fornøielse, som jeg troer, at et af disse Punkter hidrører fra mig selv i min tidligere Stilling. Men nu siger jeg: Hvorledes forholder det sig med saadanne Dispositioner? Hvori have de deres Grund? Deri, at man sees klarlig, at Udgiften vil finde Sted; Arbejdet er bestilt. Under tiden kan det være, at Regningen er indkommen, men at der er en eller anden Post, som man vil have opløst, inden man anviser den. Saa siger man: Hold den Sum disponibel. Det kan være, at man har at raadsørge en eller anden Autoritet, om den har Noget at erindre. Der er den største Sandsynlighed for, at Udgiften vil finde Sted, og saa siger man: Hold den disponibel. Det kan være, at det er en urigtig Disposition, og jeg for min Part indrømmer, at det ikke er correct. Men den ærede Ordfører struer det noget iveiret, naar han siger: Det er en urigtig Regnskabsføring. Thi deri kan der indeholdes saa Meget, og derfor mener jeg, at det maa træde klart frem, hvad der forstaaes derved. Jeg har Intet imod, at det tillkjendegives, som Udvalget har foreslaaet det, men jeg har Noget imod, at det strues op, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører er tilbøielig til. Det er ikke Andet end en Udgift, som er bevilget, som er aldeles rigtig afholdt, men istedetfor, at man skulde have ladet den flyde ind som Besparelse i det Aars Regnskab og taget Tillægsbevilling derpaa, har man gjort sig det nemt og sagt: Hold det disponibelt, men af Regnskabet selv fremgaaer det aldeles klart, hvorledes der er forholdt dermed, naar det gennemgaaes fuldstændig. Det, jeg opponerer imod, er ikke Sagen selv, ikke at man finder det mindre correct, men det forekommer mig, at der bliver ligesom gjort vel Meget ud af det (Behmann: Ja!).